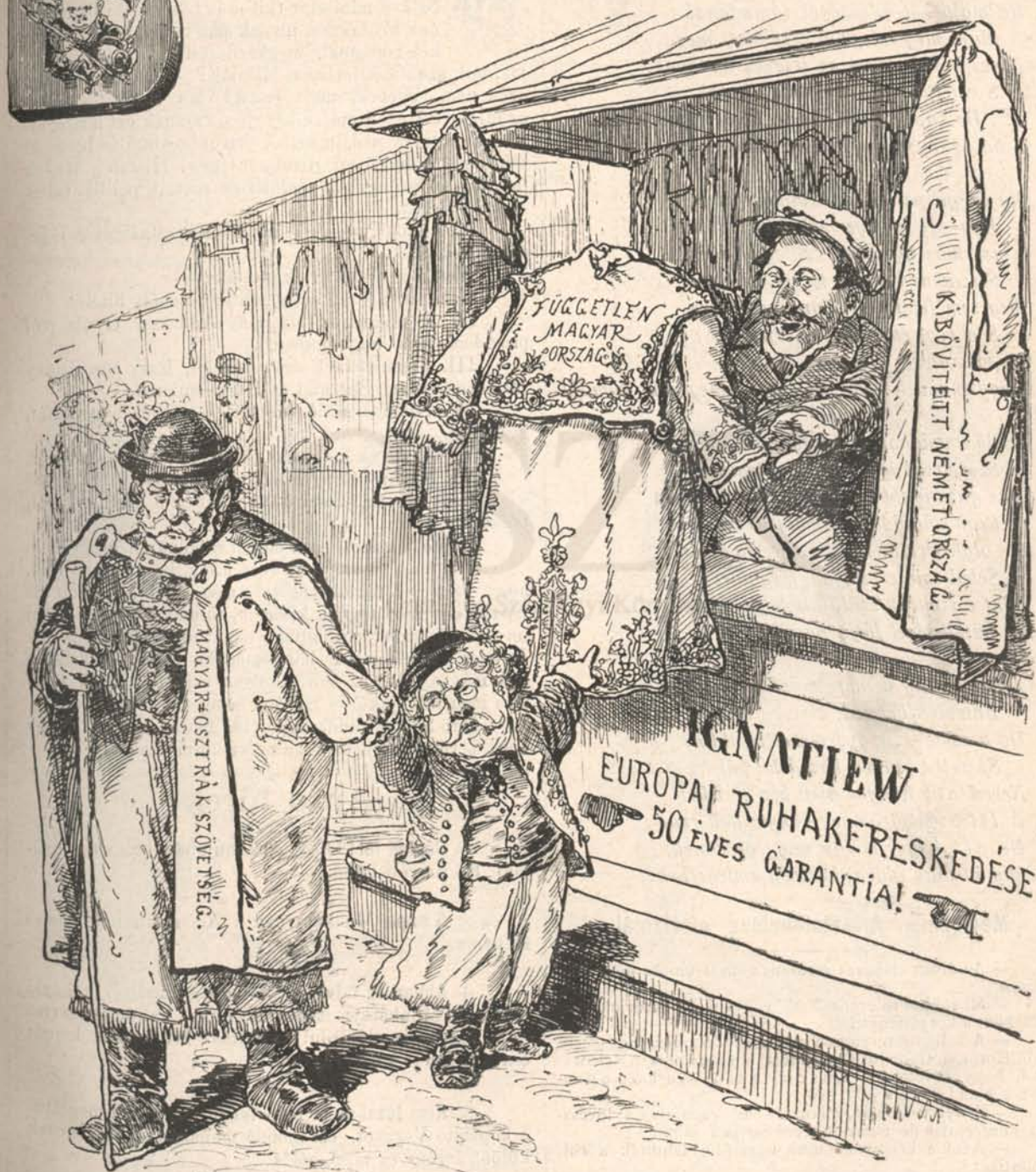

BORSSZEM JANKÓ

AZ ORSZÁG-VÁSÁRON.

V—y Gy—a. Nézze csak Miska bácsi, milyen szép új szürt ígér a régi helyébe az a^lbótos. Magyar Mihály. Nem hiszek én annak a czifra czondrának. Régi ugyan az enyém, de nem viseltes. Aztán jó is. Csak megmaradok a régiben!

Munkácsy megjöttkor.

Sok bűja volt s van a szegény anyának,
Arczán alá gyakorta könny pereg;
Rá majd kül-ellenségek támadának,
Majd meg tulajdon vére sérti meg;
Nincs száma künn az irigyek hadának,
S emettől még fájóbbak a sebek:
... De van, de van percz, hogy buját felejtí,
S ha könnyez is, könnyét örömben ejtí!

Ily dróga percz az, a midőn szívére
Egy-egy hü gyermek újra visszatér,
Kinek más táj fényt, csillogást ígére,
S számára bőven terme a babér.
Még sem felejtí el, hogy anyja vére,
S a régi édes csókból újra kér:
És visszatérte oly híven mutatja,
Hogy anyját, — bár szegény, — meg nem tagadja.

Szülő anyádhoz, a magyar hazához,
Szerelmed így hoz újra tégedet;
Más gazdagabb táj fényes csarnokához
Csak nádfödél az, mely itt integet:
De oly szeretve nem szorít magához
Sehol szív e világon, meghihel'd,
Mint e szegény szülő kis hajlokában
Ki büszkeségét látja nagy fiában!

A nagy világ a nagy művészt csodálja,
Bámulva benned, kincse kincset ad:
De a szülő-szív gyermekét is áldja,
Szeretve benned hozzá hü fiát.
Neved ott hangos ajku hír kiáltja:
Itt szent örömmek könnyje hull reád;
De ott irigye is van nagy nevednek,
Mig itt csak áldva, büszkén emlegetnek!

Medicziner Arisztotabelesz aforizmái.

- Az olyan elsőéves medikus nem is ember még, csak embryo.
- Mi sokkal toleránsabbak vagyunk. Megtűrjük magunk közt a keresztényt is.
- A hallgató teremben zsvaj, lábdobogás. Egyszerre bejön Korányi. Gyönyörű volt most tapasztalni a percusiót, hogy követte az auscultatio — a kopogtatást a hallgatás.
- Sanyaru sors az, mikor az emberben csak a lövész-utcai entreprise de pump funébre tartja a szuszt.
- Azok a krivosciánusok ugyan hol tanulták a rhinoplastikát?

A „rablók.”

— (Ajánlva az »Ellenőr« és »A Hon« figyelmébe.) —

MEGFOGHATATLAN az ellenzéki lapok lármája. Szlávny miniszter (kit csak felsővidéki birtokainak tót béresei hívnak pán-Szlávnyak) ezeltt két hónappal, megkérdetve aziránt, hogy kik, mik azok a dalmáciai lázadók? — azt felelte, hogy azok nem egyebek, mint »rablók.« S mit tesz most az ellenzék? — Szemére hányja ő exjának ezt a mondását, rámutatva a dalmáciai, hercegovinai és boszniai tényekre. Soha ilyen rövideszséget! Hiszen e tények fényesen bebizonyítják a miniszter szavait, politikai éles-és előrelátását.

Ki a rabló? — A ki rabol. Mit csinálnak a lázadók? Rabolnak.

Hisz már eddig is elrabolták:

I. Az okkupáczióális politika csekély hitelét.

II. A magyarok bizalmát Andrassy Gyula gróf providenciális nagyságában.

III. Némelyeknek ama nézetét, hogy pán Szlávny jól kormányozza Boszniát és Hercegovinát.

IV. Számos szülő örömét, reményét, nyugalmát, gyámolát.

V. Sok derék katonánk életét, épségét, egészségét.

VI. Nehány élelmelési vonatunkat.

Ezek tények, ez statisztika, ezt nem lehet czáfolni, tagadni.

Rablók biz azok, a kik ennyit rabolnak, nem egyebek.

De tán nem vagyunk rossz jócsok, ha azt mondjuk, hogy ezek a rablók idővel még ágyut, puskát és zászlót is meg fognak kísértetni tőlünk elrabolni, ami ha megtörténik, elrabolják egyuttal a fejedelmnek Ics-vics generálisaink bölcsességébe vetett határtalan bizalmát is. Még az sem bizonyos, vajjon e rablók utoljára nem rabolják-é el Európa békéjét is.

Pán Szlávny mindezek folytán igazat mondott. Nagy elme ő. Bizalmat neki és az egész kormánynak!

Apró hírek.

— **Semmi tél!** Csak a sok mulatság tanusítja uralmát. Hó helyett hűhó.

✿ **A pápa** Munkácsynak a *Krisztus*-rendjelt adományozza.

+ **Abban** az üdvözlő beszédben, mellyel a hazai piktorok Munkácsyt itthon fogadják, hallomás szerint ez a passus is előfordul: »Pajtás! Mi hozzád képest csak kis miskák vagyunk!«

× **Kiss Józsi** most Nápolyban jár. Mikor meglátta a köpködő Vezuvot, ezt mondá magában: »Mégis csak különb legény ez m. p.-nél!«

A HEGYEK KÖZÜL.

Baka. Itt van az a krivocsianus akit én keresek?
Csernagora. Nem láttam! édes katona uram, a színét se láttam. Ha tudnám merre van, megmondanám! Hiszen tudja katona uram, hogy én az ilyen gaznéppel nem czimborálok.

A Széchenyi kehely.

MEGTELIK évről-évre egyszer
A híres »Széchenyi-kehely« ;
És vele évről évre egyszer
Egy-egy nagy úr szép szót emel.
Emlékeznek a nagy magyarra,
Ünnepet ül a kaszinó; —
De másnap már csak újra járja:
A Miczi, kártya, kutya, ló.

Meghalljuk évről évre egyszer:
A magyar úr milyen legyen;
Hogy a hazáért, nemzetéért,
Mit, mennyit és miképp tegyen.
Szent áhitat száll minden arczra,
Szivekig hat a dikezió —
És az nap szóba már alig jön:
A Miczi, kártya, kutya, ló.

A szegényt, azt nyügözve tartja
A nehéz kenyérkereset,
De mégis a hazának sorsán
Csak ő lendít egy keveset.
Ő nélküle régen pokolban
Volna az egész náció,
Mert mágnás ifjak összes gondja
A Miczi, kártya, kutya, ló.

Nem jól megy a magyarnak sorja,
Körülsaholja sok irigy,
S ha a java mitsem tesz érte,
Előbb-utóbb, biz elvesz így.
Urak, föl tette! — ki közöttük
Vagyonra, szivre, észre jó.
Mért tépje le minden virágunk
A Miczi, kártya, kutya, ló?

Mig bujdosik Széchenyi kelyhe:
Az urfi enszivébe száll,
S az elpazalt múlt röstelése
Kebelébe szent tettvágyra vál.
Másnapra — szét foszlik a mámor.
»Eh! — csak lateinernek való,
Mi nagy s nemes. Nekünk elég lesz:
A Miczi, kártya, kutya, ló.«

Semmi baj!

Hiszén Bontoux urnak fedezettel szolgálnak.

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

— Ojra ój adó: petrajlomadó.
Az ember nem tudja mit sináljon
a sok adótól! Vadjok sak ara rá
kiváncsi, a bibliai özved az ü kor-
sojátulmenyi petrajlomadót moszaj
vóna főzetni?

— Háló istenek, hoid a Hen-
ezi szobor helibe tesznek a mono-
ment a boldogolt Szent István
kiráttul! A diferencz szeretnék
nyerni kreditbe, amenyivel sze-

retetek joban így. — Hoid mi történjen a generál Henczival?
Tolán kül az erczherczog Albrechtnek ed kosznár!

— Örülöm magamat azon rajta, hoid bevettünk
Orahovác. — 8 milion kiadás otán esik jó ed kis bevétel.

— Sodálkozák azon rajta, hoid Montenegro ötonkban
áll. Hát mit is lehet várni ilejen otonállóktul?

— Oz oz edjesölt bolpárt sojátképen jelenti a
sprengölt elenzék.

— Erülküdik az elenzéket megboktatni a Tiszó-minesz-
teriam. Hosztalan monka! A hol van egy Kemény egy Trésfort,
egy Bedekovics és csak edj Szende!

ZENE.

Nagy légtételünkre szolgál, hogy az ellenzék egyik mérsékelt disze, Sz. D. ur, parlamenti diadalmai után csöndes szobájába vonulva, a Muzsákat fogadja magánál. A fõnt látható mű szintén az ilyen édes együttlét bájoló gyümölese. Erre vezetendők vissza ama hírek, mintha *Borsodi Szilágyi Dezső* vagy *Illési Szilágyi Dezső* ur volna az, aki e zenedarabnak a szerzője.

Börzeviczy W. M. élczei.

Kérdi végül, hogy egy nézetben vagyok-e vele? »Tökéletesen — felelem. Ha trikót láttam, eddig is rendesen fölhabo-

— Az új színházi rend óta minden darab igazi czugstüek, akkora most a léghuzam. (Ömündönt.)

— Irányi Dani megfog a folyosón s szörnyü szent beszédben kel ki az erkölcstelenség netovábbja, a trikó ellen.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentiüs.

— Füstölünk keményen a jó öreg Wenczli bácsi termében. Beront ő nagysága: »Ez már mégis kiállhatatlan, hogy mikor bejövök, így a fülibe füstölnek az embernek!»

— Az se kutya, mikor az öreg Majdán bácsi a pedellus, mikor elpottyant a vizsga-fillérektől, odadörmög az elhasalt szigorlóknak, hogy: »No, úgy van az! Az urak ide jönnek, nem készülnek és azt akarják, hogy átereszsük!»

— Bámulom a Vécsey szorgalmát, de értem. B a l e k d é k á n még a jámbor.

— Athénben a pinczerek egyetemre járnak. Mondom tegnap Sándornak a Szidonban: »Kár, hogy maga is nem jár az egyetemre te.« »Az nem baj,« replikáz vissza Sándor, mert fogadok, hogy én belőlem még hamarabb lesz doktor, mint magából, doktor ur.

— A büntetőjogból vexál Szilágyi professor. »Hát definiálja nekem, mi az az: error in objecto?« Fogas kérdés, de megfeleltem neki: »Teszem fel, ha a zsebmetsző a tolongásban Vöröshegyi ur erszénye helyett egy tandíjmentes bölcsész bugyellárisát cseni el.«

rodva kiáltám el magam: A b c z ú g, l e v e l e l! (Der ganze Rabelais!)

— Munkácsy képét nézem. »Nemde nagyszerű ez a Pilátus?« kérdi egy bécsi barátom. »Gyönyörű!« felelem; »Szinte meglátszik rajta a kézmosás.« »Hogy hogy?« »Ein Pilatus der sich gewaschen hat!« (Ewas wäscherig!)

— »Mit szólsz a balett-szólístáinkhoz a nemzeti színházban?« — kérdi tőlem az én elegáns barátom, a jóljárt szabó. Ugy-é, a milyen eszeveszettül ugrál az a Pini, olyan helyesen lejt a dolgát Coppini kisasszony?« — »Barátom«, felelek, »sie ist ja mit einem ganzen Cop mehr!« (Gut für ihn!)

MUNKÁCSY MIHÁLY.

Ez a kép még az ő Miska korából való.
 Azóta Mihály lett, archipictor s nem arkipictor
 (ad analogiam: arkangyal) és nem is arcpictor —
 hanem az osztrák-magyar-birodalom legnagyobb művé-
 szi *M*-je, mélyebb mint *Matejko*, igazabb mint *Makart*.
 A nagy dupla *M*: *Munkácsy Mihály!*

Már ezelőtt tizenkét évvel így irt róla Borsszem
 Jankó:

„Megpingál egy képet, lerakja benne gyermek emlékeit,
 kedélye melegét, magyar voltát; s jön egy amerikus,
 egy ánglius, ki nem keresi a czifra ezéért, csak a jó bort,
 meglátja a főstményt s ha Miska 10,000 frankot kér érte, azt

mondja rá az idegen: „Sajnálom, de nem adhatok többet érte 100,000 franknál!”

»Ha valami ilyen természetesen megy — kezd megfoghatatlanná lenni. Míg a »nagy« művész kellőleg kikészítve a vásáron megjelen: oda önhittség, áskálódás, hízeltetés, nyeglegesség s egyéb olympusi tulajdonok kívántatnak. Aztán ellenvetés nélkül kell megbámulnunk hizalmas tündereit, elhinnünk az istenasszony dagadt lábait, a kék hus-színt, a geometrikus redőzetet, aminek az ő pathologikus neve: »akademikus.«

»Most, hogy kapós: Munkácsy, régi magyar szokás szerint csak el nem fogja bizni magát, hogy már most minden síralombházat le tud fösteni?»

»No, ha tudja: hát fösse le nekem azt a síralombházat ott a Sándor utcán, ahol egy törvényjavaslat van halálra ítélve, a melyet

»Üssön bele a kö, már csak ne politizáljunk, Miska! Csak azt az egyet igérd meg, hogy ha haza kerülsz örökre, fotografus ne légy!»

A birodalom, Európa, az egész világ legelső piktora lett belőle azóta. És megmaradt magyarnak. Nevének két M-jéhez hozzá adván a magyart is: reklamáljuk benne a mi hazánk fiát.

S hogy, ha köztünk marad, nem lesz fotografus: erre nézve megnyugtat az, hogy van *krisztusa*.

„Független Magyarország.”

— Ignatieff terve szerint. —

I.

Sematismus.

Lord-protector	Ignatieff.
Köztársasági elnök	Verhovay Gyula.
Külgyminiszter	Cobrzánszky Adolf.
Államtitkár	Miltics Szvevjozár.
Miniszterelnök	Hurbán.
Belügyminiszter	Csanyágyi Sándor.
Közeletatásügyi miniszter	Eötvös Károly.
Államtitkár	Eabes Vincze.
Igazságügyi miniszter	Polit M há y.
Honvédelmi miniszter	Maximovich.
Kereskedelmi miniszter	Helgy Ignác.
Államtitkár	Mocváry Lajos.
Közeletatási miniszter	Kancsakoff tábornok.
Az Ignatieff személye mellett miniszter.	Aksakoff.

II.

Állam-szervezet.

A magyar függetlenség 50 évre biztosittatik.

Magyarország, ezalatt a nagy muszka-birodalomnak önálló és független kiegészítő részét képezi s mint ilyen, önállóan és függetlenül szerezhethet érvényt a Pétervárról nyert parancsoknak.

Törvényhozási testülete a Budapesten üléselő zemsztró, melyben tökéletes beleszólás-szabadság uralkodik az e végett szervezett »orosz vizsgáló bizottság« részéről. Esetleg a bizottság elnöke a beszéddel a szónokot is kitörölheti, tökéletesen a szónok szabad választására

biztatván: hermelin-vadászattal vagy ólombányászattal ohajtja-e a rá kimérendő szabadságot használni.

III.

A magyar őshaza.

Magyarország fennállásának ezredéves megünneplésének öröme az orosz kormány hajlandó az ázsiai ősmagyar haza egy részét a magyaroknak díjtalanul átengedni.

E terület Szibéria egy részéből hasítottatik ki, hol az ólombányászat legvirágzóbb.

Ide telepítettnek azon magyar hazafiak, akik nétalán elég ostobák lesznek, hogy az új önállóság helyébe az átkos közözügyes állapotot visszakivánni merészkednének.

IV.

Hivatalos nyelv.

Államnyelv kettő lesz: éjjel a magyar, nappal a muszka. Éjjel a báli szünórókban s a család körében tartott fontos monologokban. Éjjel minden hivatal és magyar zárva.

Az orosz nyelvet a magyarok hálából kötelesek elfogadni Ignatieff személye iránt, aki régi álmukat, a független magyar álmot, ötven éves örökkévalóságban testesíti meg.

Az orosz nyelv használata csak a képviselőházban, a kormányzóknak s az iskolákban kötelező.

Mivel pedig a magyarok még nem értik annyira ezt a nyelvet, hogy vele éljenek, minden magyar hivatalnok mellé egy orosz tolmács adatik, ki helyette gondolkozni is tartozik.

V.

Beavatkozási jog.

Az önálló és független Magyarország — ha (setleg nem fogná fel a muszka nemzet jóindulatát — beleegyeznek abba, hogy Oroszország korlátlanul beavatkozhassék belügyeibe, s z orosz hadak megszállják a magyar korona területét.

Hogy ez kényelmesen történhessék, a magyarok az alkalmatlan Kárpátokat kötelesek lehordani vagy egyelőre legalább a szorosokat kibővíteni tartoznak.

Jó stratégiai utakat készítenek.

Az utak mellett tárházak állítandók fel a beavatkozók élelmezésére.

Pálinkagyárak építtetnek az egész megszálló vonal hosszában.

Egyébiránt az állandó ellenőrzés könnyebb kezelhetése céljából, 100,000 főnyi orosz sereg tartja Magyarországot állandó védelemben Dondukoff-Korzakoff herceg parancsnoksága alatt, mint aki a magyarokat tudvalevőleg igen szereti.

VI.

Sajtószabadság.

Aki e szabad állapot ellen egy kukkot mer az újságba írni, az a kincstár rovására aksakoftatik fel. —

MÜFORDITÁS.

I.

„Liriche Magiare.“

1. Arany Jánosból.

Eh!

Eh! mi a kő jutott hozzám,
Hogy nem megy az irka-firka;
Hiába van toll kezemben,
Csak bámulok mint a birka.

Gondolatim mint a tűzok,
Melynek összefagyott szárnya,
Gyalog mennek a föld színén,
Egy sincs a ki fentebb járna.

Olyan próza minden részem.
Mint egy kalmár a ki számol...
De hisz én is azt teszem most;
Lám hol a bibéje, lám hol!

Ugy bizony, nagy számvetésbe
Mertülék, tudnillik ebbe:
Egy dolog két vége közül
Melyik kerül kevesebbe:

Egyenesen dobni tüzre,
Mihelyt megvevén, papirom!
Vagy akkor tüzelni fel, ha
Költeménynyel teleirom?

Ecco!

*Ecco! che pietra mi arriva,
Che non vuol andare l'irca-firca;
Phaedra in mano sirva-riva,
Io bamullo come la birca.*

*Le mie gondole come pularda,
Come sulzo di cocciozna,¹⁾
Infanteria color di terre tarda,
Nessun vuol andar in Bologna.²⁾*

*Ogni parte dime è prosaico,
Come un polypo³⁾ logaritmico, ...
Ma anch'io sono pittore mosaico,
Ecco la bibita, ecco che ritmico.*

*Si signor, è una grande matematica,
Mathesi di cane, non ameno:
Di due Finali la più simpatica
E sempre, la quale costa meno.*

*Direttamente nel fuoco dobare
Del papiro fare frittura?
O, corpo di Bacco! non lo bruciare,
Prima d'averlo coperto di scrittura!*

2. Petőfi Sándorból.

Befordultam a konyhára...

*Son befordulto nella cucina,
Per infiammare la mia Virginia, ...
O piutosto l'avrei infiammato,
Se non avesse già bruciato.*

*Il sigaro di Java⁴⁾ bruciava,
Come del Vesuvio il lava, —*

*Ma perché andava, se era tutt' in fuoco?
Perché Virginia⁵⁾ era anche il cuoco.*

*Faceva giusta i maccaroni,
Caldi erano come arrostiti maroni, —
Il mio sigaro era fuccio,
Il mio cuor diceva: abruccio!*

II.

Pulszky Károly

főolvasásának czime.

»Influence of English Pottery on Hungarian Pottery in the beginning of the present century«

Ezt némelyek így magyarázták:

»Potter angol festő befolyása Potter magyar festőre az ajándékok századának kezdetén:

Mások meg így:

»Az English-fazekasműhelyben kiütött influenza (ragadós láz) elharapódzása a Hungaria fogadó fazekaira a századik borralaló előtt.«

Nem tudjuk eldönteni: melyik helyesebb?

¹⁾ »Cocciozna«, nyilván kocsonya akar lenni. — ²⁾ Fentebb jár — t. i. egy felsőbb iskolába. S a bolognai felsőbb iskola világra szóló. — ³⁾ »Polypo«, polypos vagyis »calmare«. — ⁴⁾ »Di Java«, így fordítja a »javában« szót, nyilván Java szigetét érti alatta. — ⁵⁾ Szójátékot csinál Virginia és virgine (szüz) között.

KATHEDRAI BÖLCSESSEGEK

— A zsidók a napon sütvén meg Egyiptomból jövet kenyérüket, napon sülttel éltek.

— Mindkét fél kimerülvén, végre megköték Bécsben a prágai békét.

— Lencséknel a tárgy távolára nézve három eset lehet: ha a tárgy a végtelen távolban van, ha a végtelen távolon belül s végre ha a végtelen távolon kívül fekszik.

— Ha az alpári győzelmet a magyarok elvesztették volna, könnyen úgy jártak volna, mint az avarok és hunok.

— Napoleon harczait most mint legendákat olvassuk.

— Azt állítani, mint a hogy szokta egynémely kathedrai geografus, hogy a Kongo és a Zambezi egyazon forrásból fakad — illet csak az mondhat, aki vagy egy árva szót sem ért Afrikából, vagy ott kellett lennie s e szerint jobban tudja. De még ez esetben is képzelgésnek tartom, jóllehet magam még nem jártam ott.

— A cinikus egyáltalán nem tekintette magát kutyának; persze, hogy nem valami nagyon csábító perspektiva ez egy aesthetikailag művelt emberre nézve, a mi, egy görög bölcset létere, elvégre is volt a cinikus.

— A dohány ártalmas a testi szervezetre, s azért az állam használatát ellensúlyozza is, midőn őrizetére különös egyéneket, az úgy nevezett financzokat, rendelte.

— »Gaudete«-nak azért nincs rendes perfectuma, mert iktelen ige.

Tek. Szalay Imre országgyűlési képviselő urnak

Budapest.

Tisztelt uram!

IGEN örvendek a cégtáblák megadóztatása ügyében tett határozati javaslatának s lelkemből pártolom. Jól választották az időpontot, s főleg dicséretesnek tartom, hogy az előrehaladott Oláhországból vették a példát. Épen most, mikor a magyarellenes mozgalmat nagyban szervezzük, olaj kell a tüzre. Köszönet az olajért. Ugyis nehéz adatokat találni a magyar türelmetlenség illusztrálására. Erre legalább ráfoghatjuk, hogy az, és kellőképen kiaknázzhatjuk. Lelkem repes örömeiben, ha elgondolom, milyen lármát lehet csapni ezzel a javaslattal, még ha meg is bukik.

Fogadja meleg kézzorítáomat!

Dr. Heinze.

TOJÁSS DÁNIEL

kasznárnak gazdasági tudósításai

Ngysgs Vöröshegy Dávid urhoz Budapestenn
salyát palotájában.

P^a Gecsér, Februárius 10-edikénn.

Nagyságos Uram!

Keeyes Jól tévöm!

Az Üdö járássát még a Nagyságod éssejinek piktorja Munkácsy sem pingálhatná különbre, mert olytatn a Meteorologia, a millyennek magam kívánom — ugyanis, ha akarom Nyár ha akarom téll.

Mikoron a tselédség lassan dolgozik: mondom mozogjatok, mert a lábatok, kezetek el fadgy

— ha peng pályinkát és fütöt kérelmez, akkoron bizvást mondhatom nékik: ne bomoljatok, hiszen ugy is meleg h vagy — minden féle képpen javunkra fordéto az Üdöt és nem lévén hó, sem viz, a vetés nem fog ki pállani, igenis nem.

Mások panaszkodnak sok az egér, de ide a nemesi Birtokra nem merészel jönni, mert én agyon matskázatom e falyzatot, seőt 1 úlyabb Szisztemával, mely hohenhámban folytatott régi titkos búvárlattyaím eredménye, tellyesen ki irtom, amely abban áll, hogy megfogatok köztük egy kan példányt, a nyakában tsengetytyöt köttetek, a tzigány gyerekkel elvitetem a kívánt erányban és vándor állatok lévén, vala mennyien utánna iramodnak a kolompka után — igen is.

Jelenthetem az Instrukció szaporodását is, van már 2 telivér tsikó; 5 telitej bornyú, 50 telizsir malatz és 500

göndör fürtözetű bárány, melyek mind az ő kosorru apjokra fütöttek.

A lyuhokat illetőleg, tekéntetben vévén az enyhe Üdöt és bundás voltukat, gondolám elytek téli nyirést, mert nagy aára vagon, így szerevén meg Ngodnak az igaz arany gyapjút, noha fejedelmi állással nem ditseked hetek, bátor büszke vagyok Mező gazdasági ministerségemre. E nagy állásom alapjänn esedezem méltóztatna edgy napi Pestrei fel menetelt kegyessen engedélyezni, mert némi nemű ruhára van szükségem a familiámmal, divatossat vennék és oltsót, hogy méltó legyek nagy uri tisztemhez — edgy úttal a talyték pipám kupakját vala mintségesen a rajt pajcsli pattogtató sudarát is föl friséttetném és edgy katulya balyusz pedröt vennék, a malom réti regále bérlő illetén ártikulust nem tartván, mert a régi pedröt már penitzilussal kelletik feszegetnem és lehelletemmel föl engesztelni, de savanyu szaga is van, amelyet a Nagyságos Asszonyom kezerei hóduló tsolkolásom szem pontyábul restellek, hogy ne talánn tán oda is találna ragadni.

az Emsék, az az tsaládi Anya Disznók ezen téli évadba jónak látták csakis 2—3 utóddal szaporéttani a Malatz állományt; peng a gondosan szetskává aprétozt krumpi szárat rendesen forrázott Ló Tzitrony porral élvedzik. Az Árpa termés elig lészen elegendő a Malatzok el választására. De ez értelmes állatok tudgyák, hogy kevesebbségi létszámukkal nagyot segítenek a ki szabott takarmányozási Tabella rovattyain. Deg meg ezen előre néző Ösztönbül más képpen is elé mozdíjják a nemesi Birtok jövedelmit.

Nagyságod demokráti kegyes meg hagyásához képpes, az osztáj külömbségbul eredhető gyüllölködés el háréttása végett — de meg az el különített szülészeti helyiségek térbeni nem létezését is tekintetben vévén — az Emsék a tsürhe ölban végzik szaporéttási ténykedésöket. Itt edgy úttal Mód és alkalmatosság nyülytatik, hogy appetitusokat az edgy más szaporaságából ki elégitvén, hozzá járuljanak a Takarmány kéméléshez — igenis.

Mert valamintségesen az ugyan azon talalyon nyött zöldség alá szántattván, javíjja az anya föld termő erejét: hasonlatosképpen az életet adó anya által en táplálkozás tzéljából fel habzsolt Malatznak légenyi dus alkat részei is elő mozdíjják a meg maradt utódok tápláltatását — az igaz, hogy így kevesebb a Malatz, de kevesebb Takarmány is fogy; — és ha edgy helett kettő nyom ugyan annyit: diminuendo száméttással túl haladgyuk az el különítési Rend szer mellett el érhető sükert. Hohenhámi észleléseim tehátlan itt is bé vállanak.

Talánn már méltóztatott olvasni a Dárvin Gilisztaínak humus alkotó ténykedéséről. Eszerént a Giliszta lévén a leg alkalmatosabb közeg, én a Giliszta szaporéttást is Malatz által eszközlöm — ugyan is már is olly puffadt hasúak, hogy kihalytatom őket a tavasz al szánt tarló fel turására, a mi által 1 szántást meg spórolok; — ki halytatván, a tarlókat kellő mennyiségű Giliszttákkal elfogják látni. Tehát szántanak, mert túrnak; trágyáznak, mert gilisztaznak. Melly vévmány!

Arra nézvest, ha Sertvéseink nem akarnak enni s feő képpen az emlétett krumpliszár-Tzitröny vegyüléket

nem fogyasztanak, ismételve mő gondolatokban merültem és örömemre sikerült edgy találmányom, mely abban áll, hogy a vissza utaséttó Sertvés vályuja elő edgy tükör alkalmaztatik — nem szükséges, hogy arany rámás legyen, — az állat, verseny társat vélvénn meg pillántaui

abban a másikban: truczból is fel falja, amit elejében adatok.

Jól esett hazaffyas szivemnek meg érteni, a Ngos kisasszony Hony Leánkák melly buzgón gyűjtenek a Szt. Istvány szobrára. Tehát nem halt ki Árpád vére! Látom, amellyet Nagyságod és jeless eőssei magukban vettek a magyarból, bátor csak földi Birtok alakjában: az most a jó ténykedés virágjaiban nyilvánul, igenis.

mellyek utánn öröklők

Ngs Uramnak

Kegyes Jól tevőmnek

hóduló tanulmányos hiv szolgálja

TOLYÁSS DÁNIEL

Oklev. Gazda.

U. i. Az Izidor gazdai aspiráncs ifiur éppen most jelenti, hogy a megnyiratkozott bürgék fáznak. Kérném is, a gyapju nyereségéből kegyeskedne rögtön a számukra bundát megrendelni. Sokat ne is tessén küldeni, mert mire a melegítő segít meg érkezik, addigra reménylem nem leszen már szükség a bundákra. — Farsáng lévén: ocsu és rosta aj mellett vigadozunk, emberek ugy, mint állotok.

Hódulattal

I. q. s.

SAJTÓ.

Az egyetértés példányképe,

vagy

a vélemény függetlensége a párttól.

„Egyetértés.”

(Kedd, 1882. febr. 14-én.)

»Meg kell jegyezniük, hogy ma Trefortnak jó napja volt. — Élénken, tüzzel, humorral, sőt kiváló ügyességgel beszélt.

„Függetlenség.”

(Kedd, 1882. febr. 14-én.)

»Szegény Trefortnak rossz napja volt. Ideges izgatottsággal felelt, de bizony nem tudta elosztani a tünadások hatását.

(Ha a független-párti lapok ily ellenkező véleményben vannak: valjon minő ellentétnek kell lenni egy kormánypárti s szélbali lap közt?)

A Dolji Krachmandl átkai.

— Kivánom hogy tévedjél el a Krivostyieben s hogy indulsz az oroszod után.

— Bontoux legyen a keresztapád s küldjön rád áldás' a pápa.

— Légy zseni és szerencsétlenül spekulálj a börzén.

— Törjön ki a hideglelés és épülj föl akkor, amikor a Leopoldvárosi bazilikom.

— Feledkezzen meg rólad az uristen, mint a herr Tráfort a czióvilházoságrul.

— Tíz millió florin legyen a vagyonedba és az Union généralnál legyen placirozva.

— Financzminiszter legyél Szerbiába és haupttreffert sindlj tőrük lözokra.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS